

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph. D., ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. MV-96769-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 3. 2018, č. j. 15 A 44/2018-24, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 1. 2018, č. j. MV-96769-4/SO-2017, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 6. 2017, č. j. OAM-33103-23/DP-2015, kterým správní orgán prvního stupně podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího správního orgánu, a jeho rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a zejména poté s § 89 odst. 2 téhož zákona. Zároveň byl žalobce přesvědčen, že žalovaný opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu a zásadním způsobem porušil ustanovení definující též podmínky pro výkon jeho činnosti, a to § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona.
3. Žalobce konstatoval, že jeho žádost byla zamítnuta na základě skutečnosti, že má záznam v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“), který zavedla Belgie, s dobou platnosti do 30. 11. 2018. Následně poukazoval na skutečnost, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce na území Belgie závažně narušil veřejný pořádek spácháním úmyslného trestného činu a svým nelegálním pobytem, pouze na základě sdělení, které Ministerstvo vnitra obdrželo v rámci konzultačního řízení. Ve správním spise ovšem není založen žádný další podklad potvrzující skutečnost, že žalobce spáchal na území Belgie trestný čin, či že zde pobýval v inkriminovanou dobu neoprávněně. Správní orgány tak nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevyžádaly si další podklady k nezákonnému jednání žalobce, a ani neučinily alespoň úvahu o tom, zda žalobce v uvedenou dobu měl na území České republiky povolen pobyt, a jestli ho držení tohoto pobytového oprávnění opravňovalo ke vstupu na území členských států Evropské unie.
4. V souvislosti se shora uvedeným žalobce upozorňoval na to, že se na území Belgie nedopustil žádného trestného činu a nikdy tam nepobýval neoprávněně. Tvrdil, že v inkriminované době byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, které ho opravňovalo ke vstupu na území Belgie. Pokud tento názor belgické orgány nesdílely, měly správní orgány kvalifikované a řádně vypořádat námitku žalobce, že v uvedenou dobu takovýmto oprávněním disponoval.
5. K samotnému trestnému činu poté žalobce tvrdil, že se ho dopustila osoba, se kterou byl následně zadržen. Pokutu ve výši 50 € uhradil, ačkoliv na uvedeném jednání nijak neparticipoval. Žalobce dále upozorňoval, že si není vědom, že by v dané věci proběhlo soudní řízení či bylo zahájeno řízení trestní. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že závažně narušil veřejný pořádek a navíc byl přesvědčen, že žalovaný takovéto tvrzení nemohl opřít o řádně a dostatečně zjištění skutkový stav. Podle žalobce žalovaný fakticky neví, jak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závažného jednání se žalobce dopustil a ani to, jak bylo toto jednání kvalifikováno, a na základě jakých skutečností. Navíc pod pojem závažné narušení veřejného pořádku nelze podřadit přestupek.

6. Žalobce dále konstatoval, že zamítnutí žádosti o prodloužení pobytu v daném případě je podmíněno přiměřeností takového postupu, co do okolností případu. Zde je kromě jiných okolností zásadní otázka závažnosti a aktuálnosti protiprávního jednání, které bylo důvodem záznamu v SIS jiného členského státu. V této souvislosti žalobce opětovně namítal, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný si při svém rozhodování nebyl vědom, jakého jednání se žalobce dopustil. Podle žalobce tedy správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, neučinily řádné šetření či posouzení pobytového oprávnění žalobce v době, kdy mělo k neoprávněnému pobytu dojít, a v rozporu s esenciální zásadou presumpce neviny konstatovaly, že se žalobce dopustil trestného činu. Žalobce byl přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, když je vydáno v rozporu principem materiální pravdy, na základě nedostatečně zjištěného stavu, a je nepřezkoumatelné.
7. Závěrem žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, jelikož v daném případě závažnost protiprávního jednání, pokud jde o ochranu veřejného zájmu, nepřeváží nad zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého života, když tento žije v České republice již od roku 2007, podniká a vždy řádně dbal platných zákonů. Vzhledem k tomu, že žalovaný posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí pouze co do délky pobytu žalobce na území, aniž by posoudil právě závažnost protiprávního jednání a skutečnost, že žalobce podniká a jeho rodina je na něm závislá, je napadené rozhodnutí i z tohoto důvodu nepřiměřené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo, že žalobce má záznam v SIS, který zavedlo Belgické království, s dobou platnosti do 30. 11. 2018. Ze sdělení, které Ministerstvo vnitra obdrželo v rámci konzultačního řízení podle čl. 25/2 Schengenské prováděcí úmluvy, vyplynulo, že žalobce svým jednáním závažně narušil veřejný pořádek na území Belgického království, a to úmyslným trestným činem a nelegálním pobytem, přičemž mu byl uložen zákaz vstupu na území Belgie na dobu 3 let. Žalovaný pokračoval tím, že v zájmu České republiky zcela jistě není umožnit pobyt těm cizincům, na jejichž straně bylo zjištěno, že představují hrozbu narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a s ohledem na shora uvedené navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce s takovýmto postupem soudu v podání ze dne 13. 7. 2020 výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 71 odst. 2, ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předeseílá, že řízení o předmětné žalobě usnesením ze dne 27. 3. 2018, č. j. 15 A 44/2018-24, prvotně zastavil, když vycházel z toho, že žalobce včas neuhradil poplatkovou povinnost za žalobu. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem bylo dané usnesení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2018, č. j. 9 Azs 129/2018-33, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení, neboť v řízení bylo ozřejmáno, že žalobce poplatkovou povinnost uhradil řádně a včas.
12. Dle soud předeseílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Primárně se soud zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že se žalovaný nevyjádřil k pobytovému oprávnění, kterým žalobce disponoval v době svého pobytu v Belgii, resp. neposoudil, zda na jeho základě mohl žalobce pobývat na jejím území a zároveň fakticky nevěděl a nezabýval se tím, jakého jednání se žalobce na území této země dopustil. Soud tuto námitkou neshledal důvodnou. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že si žalovaný byl nejenom vědom, jakého jednání se žalobce dopustil na území Belgie, ale že se rovněž k námitce žalobce zabýval i jeho pobytovým oprávněním, jehož byl držitelem v době, kdy se nacházel na jejím území. Na straně 7 svého rozhodnutí žalovaný výslovně uvedl, že z dokladů obdržených v rámci konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy vyplývá, že žalobce byl zatčen pro krádež v obchodě, přičemž v jeho případě existovalo riziko, že by mohl opět poškodit veřejný majetek a mohl by se skrývat.
14. V souvislosti s tím žalovaný poukazoval na skutečnost, že ačkoliv byl žalobce poučen o možnosti podat odvolání, proti příkazu k opuštění území se zadržením s možností vyhoštění a zákazu pobytu, neučinil tak. Žalovaný neakceptoval tvrzení žalobce o tom, že se nedopustil trestné činnosti na území Belgie a vyhodnotil je jako ničím nepodložená. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalovaný nezpochybňoval hodnocení protiprávního jednání žalobce belgickými orgány a měl za to, že je v zájmu České republiky, aby nedocházelo k závažnému narušování veřejného pořádku na území smluvních států Schengenské dohody. K pobytovému oprávnění žalobce poté žalovaný konstatoval, že tento v době zatčení nevlastnil platné vízum pro pobyt na území Belgie, nýbrž pouze na území České republiky a upozorňoval žalobce na skutečnost, že doklady opravňující k pobytu cizince na území České republiky nejsou jednotně uznávány v rámci Schengenského prostoru, a je především povinností každého cizince, který chce cestovat po státech Evropské unie, informovat se o pravidlech, která se na cestování vztahují. Z rozhodnutí žalovaného je tedy jednoznačně patrné, z jakých podkladů vycházel, jak hodnotil jednání žalobce, kterého se dopustil na území smluvního státu Schengenské dohody, jak posoudil i samotné pobytové oprávnění, jehož byl žalobce v inkriminované době držitelem, a že dospěl k jasnému závěru, že v případě žalobce lze neprodloužení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu shledat jako legitimní opatření. Soud má s ohledem na uvedené za to, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje veškeré kritéria přezkoumatelnosti, přičemž v projednávané věci nedošlo ani k porušení § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu.

15. Žalobce dále postavil svou žalobu na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalovaný své rozhodnutí založil pouze na sdělení, jež obdržel od belgických úřadů v rámci konzultačního řízení a spokojil se s tím, co je v nich uvedeno, tj. že žalobce spáchal na území Belgie úmyslný trestný čin a v době zatčení nevlastnil platné vízum, opravňujícího k pobytu na jejím území. Podle žalobce tak žalovaný zanevřel na řádné zjišťování skutkového stavu věci.
16. Dle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2017 *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, *jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Dle ust. § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).*
19. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. g) téhož zákona *policie odepré cizinci vstup na území, jestliže je zařazen do informačního systému vytvořeného státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „smluvní stát“), za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států (dále jen „informační systém smluvních států“); to neplatí, je-li cizinci uděleno vízum opravňující pouze k pobytu na území.*
20. Dle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy *vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Podle čl. 94 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy *Schengenský informační systém obsahuje výhradně kategorie údajů, které dodává každá ze smluvních stran a které jsou potřebné pro účely uvedené v člancích 95 až 100. Smluvní strana pořizující záznam ověří, zda závažnost daného případu odůvodňuje zařazení záznamu do Schengenského informačního systému.*
22. Dle čl. 96 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy *údaje týkající se cizinců, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu, jsou zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy.*
23. Ze správního spisu pro posouzení uvedených námitek vyplývají tyto podstatné skutečnosti. Dle výpisu z cizineckého informačního systému žalobce v období od 10. 10. 2013 do 9. 10. 2015 pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Dne 23. 9. 2015 podal žádost o prodloužení doby jeho platnosti. Dne 2. 2. 2016 správní orgán prvního stupně obdržel informaci o tom, že žalobce má záznam v SIS, který byl zavedený Belgií, s platností do 30. 11. 2018. V návaznosti na to, podal dne 3. 2. 2016 podnět Policejnímu prezidiu České republiky, Národní centrále SIRENE k zahájení konzultačního řízení podle čl. 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy se státem, který záznam o žalobci do SIS vložil. Zároveň si správní orgán vyžádal předložení kopie pravomocného rozhodnutí o vyhoštění a požadoval poskytnutí informace ohledně případného vydání zatykače na žalobce a ostatních důvodů pro zavedení záznamu do SIS.
24. Na základě uvedené žádosti správní orgán prvního stupně dne 1. 2. 2017 obdržel Příkaz k opuštění území se zadržením s možností vyhoštění vydaný dne 30. 11. 2015 Federálním ministerstvem zahraničních věcí Belgického království, ve kterém je uvedeno, že se žalobci příkazuje opustit území Belgie, stejně jako území států uplatňujících schengenský *acquis* s výjimkou států, na jejichž území je oprávněn vstoupit, nebo do nich odejít na základě dokumentů platných a potřebných pro vstup na tato území. Příkaz k zatčení byl vydán, neboť žalobce pobýval na území Belgie bez platných dokumentů a jeho chováním by mohlo dojít k poškození veřejného majetku. Z uvedeného příkazu rovněž vyplývá, že žalobce byl zatčen za krádež v obchodě. Dále bylo správnímu orgánu prvního stupně předloženo rozhodnutí o zákazu vstupu vydané Federálním ministerstvem zahraničních věcí Belgického království rovněž dne 30. 11. 2015, jímž se zakazuje žalobci po dobu tří let vstoupit na území Belgie, a to z důvodu, že žalobce pobýval na jejím území ilegálně a úmyslně poškozoval veřejný majetek. V rozhodnutí je dále uvedeno, že k rozhodnutí o zákazu vstupu na dobu tří let se také váže rozhodnutí o vyhoštění. Žalobci byl příkaz k zatčení i rozhodnutí o zákazu vstup na území Belgie předány téhož dne 30. 11. 2015, přičemž byl zároveň poučen o možnosti odvolání se proti nim, což žalobce neučinil.
25. Soud má předně za to, že žalobce v projednávané věci opomíjí skutečnost, že k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s ust. § 9 odst. 1 písm. g) téhož zákona postačí, jestliže správní orgán na základě informací získaných ze SIS zjistí, že cizinci byl v jiném členském státu EU udělen zákaz pobytu a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodů a platnosti tohoto záznamu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č.j. 9 Ca 75/2009-29, dostupný na www.nssoud.cz).
26. V projednávané věci byl žalobce prokazatelně veden v SIS jako osoba, které má být odepřen vstup na území Belgie. Ze shora uvedeného je poté zřejmé, že správní orgány obou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stupňů při svém rozhodování nevycházely pouze z této informace, jak dovozoval žalobce. Naopak správní orgán prvního stupně řádně a v souladu se shora citovaným čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy konzultoval členský stát, který záznam pořídil a opatřil úřední předklad příkazu k opuštění území se zadržením s možností vyhoštění a rozhodnutí o zákazu vstupu na území Belgie ze dne 30. 11. 2015, vydané Federálním ministerstvem zahraničních věcí Belgického království.

27. Pokud žalobce namítá, že správní orgány při svém rozhodování vycházely právě pouze z dokumentů obdržенých v rámci konzultačního řízení a blíže se nezabývaly tím, zda žalobce na území Belgie skutečně spáchal úmyslný trestný čin, či jak závažné bylo jeho jednání, jak bylo toto jednání kvalifikováno, či na základě jakých konkrétních skutečností, soud připomíná, že SIS představuje databázi zřízenou a vedenou pro potřeby policejních a justičních orgánů dotčených států, která zároveň poskytuje přístup k vybraným druhům informací o sledovaných či hledaných osobách a věcech. Podkladem pro provedení takového záznamu musí být vždy rozhodnutí přijaté příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy, přičemž je to právě smluvní strana, která záznam do systému pořizuje, jež má povinnost ověřit, zda závažnost daného případu odůvodňuje pořízení tohoto záznamu (čl. 94 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy). Ze shora uvedené právní úpravy, tj. z citovaného ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců poté vyplývá, že správní orgán cizinci neprodlouží platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, pakliže je zařazen do SIS.
28. Z uvedeného je zřejmé, že úkolem správního orgánu v daném případě bylo ověření existence rozhodnutí vydaného belgickými orgány, které bylo důvodem záznamu v SIS a tvořilo tak podklad pro vytvoření překážky pro prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky ve smyslu § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se tak zcela správně soustředil především na zjištění skutečnosti, že belgickými orgány byl žalobci uložen zákaz vstupu na její území po dobu 3 let, kdy právě rozhodnutí o tom je podkladem pro vytvoření záznamu v SIS (čl. 96 odst. 3 Schengenské prováděcí úmluvy), a na ověření zda cizinec, kterému byl v Belgii vytvořen záznam do SIS, je totožný s osobou žalobce, dále důvod tohoto zápisu, a délku jeho trvání v příslušné evidenci. Samotný přezkum rozhodnutí o zákazu vstupu žalobce na území Belgie a v souvislosti s tím hodnocení či dokonce přehodnocování skutkových závěrů o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem, a to spáchaní úmyslného trestného činu, či jeho ilegálního pobytu na území Belgie, žalovanému již nepřísluší.
29. K argumentaci žalobce, že se na území Belgie nedopustil trestné činnosti, nikdy nebyl souzen a rovněž nepobýval na jejím území neoprávněně, soud především poukazuje na skutečnost, že jak v odůvodnění příkazu k opuštění území se zadržením s možností vyhoštění ze dne 30. 11. 2015, tak v rozhodnutí o zákazu vstupu na území Belgie vydaného téhož dne, jejichž vydání předcházely výsledkům žalobce, je přesně uvedeno jednání, jehož se žalobce na jejím území dopustil, tedy krádež v obchodě v Antverpách, jakož i to, že se žalobce pohyboval na území Belgie ilegálně, bez platného víza. Pakliže žalobce nesouhlasil se skutkovým stavem, který byl belgickými orgány zjištěn a byl vzat za základ těchto rozhodnutí, měl možnost se proti nim bránit. Ačkoliv byl ovšem žalobce seznámen s obsahem těchto rozhodnutí (což stvrdil svým podpisem při jejich převzetí) a byl poučen o možnosti podání odvolání proti nim, neučinil tak. Bylo na žalobci, aby se v řízení před belgickými správními orgány bránil, tj. aby tvrdil, že se uvedené trestné činnosti dopustila jiná osoba, neboť v řízení před českými správními orgány již nelze úspěšně namítat, že tyto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupují v rozpor se skutkovým stavem věci, jak se podle žalobce odehrál v Belgii. Nelze jim přičítat k tíži, že vycházejí z údajů získaných od příslušných belgických orgánů a prokazujících, že žalobce na jejich území pobýval bez pobytového oprávnění a dopustil se závažného narušení veřejného pořádku. Ani tuto žalobní námitku soud tedy neshledal důvodnou.

30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřisvědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný vycházel jak z informací dostupných v cizineckém informačním systému, tak v SIS a opatřil si předklad rozhodnutí, které sloužilo jako podklad pro záznam v SIS. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, a opravňoval ho k učinění závěru o nevyhovění žádosti žalobce. Přičemž soud uvádí, že se s takovýmto závěrem žalovaného plně ztotožňuje, neboť i dle názoru soudu byly v daném případě splněny zákonné předpoklady pro zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož žalobce přestal splňovat podmínku k jeho udělení, když byl o něm učiněn záznam do SIS (ust. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců).
31. K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené vzhledem k jeho dopadu do jeho soukromého, rodinného, jakož i podnikatelského života, soud uvádí, že ani tato námitka není opodstatněná. Přiměřenost zásahu, resp. dopadu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se správní orgány obou stupňů zabývaly *ex officio* ve smyslu ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a přihlížely zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a své důvody podrobně rozvedly. Správní orgán prvního stupně konkrétně uvedl, že ačkoliv žalobce na území České republiky pobývá od roku 2007 a jistě si zde za tuto dobu vytvořil zázemí, samotná délka jeho pobytu na území není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti jeho pobytového oprávnění. Podle správního orgánu prvního stupně je každý cizinec po celou dobu svého pobytu povinen chovat se v souladu s právním řádem a platnými zákony a předpisy a nepáchat trestnou činnost, ať už na území České republiky či ostatních smluvních států. Navíc vzhledem k věku a k poměru let strávených na území České republiky a na území domovského státu byl správní orgán přesvědčen, že si žalobce na území České republiky nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily opětovnému zařazení do ukrajinské společnosti, tím spíše, když tam žalobce má stále své rodinné zázemí. Správnímu orgánu rovněž nebyla známa žádná překážka z hlediska zdravotního stavu žalobce a jeho ekonomických poměrů. Žalovaný aproboval závěry správního orgánu prvního stupně týkající se přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Neztotožnil se s tvrzením žalobce o tom, že je jeho rodina, která žije v zemi původu žalobce, na něm finančně závislá, neboť z dokladů předložených žalobcem k jeho žádosti o prodloužení doby platnosti pobytu je zřejmé, že jeho čistý měsíční příjem je dokonce o 100 Kč nižší, než je požadováno příslušnými zákonnými ustanoveními k pobytu samotného žalobce na území České republiky. Závěrem žalovaný uvedl, že je i v zájmu České republiky, aby nedocházelo k závažnému narušování veřejného pořádku na území smluvních států Schengenské dohody.
32. Ze shora uvedeného je zřejmé, že se správní orgány obou stupňů zabývaly otázkou, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude přiměřené z hlediska dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a takové dopady nezjistily. Ve svém posouzení se věnovaly i závažnosti Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protiprávního jednání žalobce a poměřovaly i veřejný zájem České republiky na tom, aby na jejím území nepobývali cizinci, kteří svým jednáním poruší právní předpisy, oproti přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vydáním napadeného rozhodnutí. Jejich odůvodnění je srozumitelné a logické a nebylo založeno pouze na posouzení délky doby pobytu žalobce na území České republiky. Zdejší soud se s jejich shora uvedenými závěry plně ztotožňuje.

33. Žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky, rodinu (manželku a děti) má v zemi původu. V případě návratu na Ukrajinu má tedy zajištěné zázemí. Namítanou finanční závislost rodiny žalobce na jeho příjmu z podkladů jím předložených správnímu orgánu rovněž nelze dovodit. Navíc proti žalobci hovoří skutečnost, že se dopustil na území členského státu Evropské unie úmyslného trestného činu a ilegálního pobytu na jeho území, a tedy i veřejný zájem na tom, aby cizinci závažným způsobem porušující právní normy členského státu Evropské unie na území Evropské unie dále nepobývali. Soud s ohledem na uvedené shledal správný závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v takovém případě je zájem na zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nadřazen svou povahou zájmům soukromého a rodinného života žalobce. Dopad vydaného rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce se soudu ve shodě se správními orgány nejeví jako nepřiměřený. Soud proto v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a považuje tedy i tuto žalobní námítku za nedůvodnou.
34. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného žalobcem namítaného ustanovení, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
35. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. výrokem II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)